

Hanna Kronqvist: Åbolands Kammarkörs dirigent åren 2004–2007, 2009–2011 – om kören inför 30-jubileet.

Åbolands Kammarkör, min Alma Mater. Kören som lärde mig det där som skolbänken inte förmår. Tillsammans med er blev jag Dirigent.

Jag visste nog inte mycket om dirigentskapet då vi inledde vår gemensamma bana. Att vara dirigent innebär så mycket mer än att bara leda övningar, det vet vi alla. Att vara dirigent för en kör handlar om att växa. Dirigenten skall få kören att växa och blomstra samtidigt som man själv får växa i sitt musikerskap och växa som människa. Lika viktigt som mötet med musiken är mötet med människorna i kören. Ibland är det lätt hänt att det blir för mycket fokus på det ena eller det andra. När man hittar den balansen, då träffar man rätt. Då blir dirigenten lite som en match maker, vars uppgift är att se till att musiken och människorna träffas på rätt tid, på rätt plats och på rätt sätt.

Åbolands Kammarkör är en av Svenskfinlands mest fördomsfria körer. Det har också varit en av förutsättningarna för att kören har lyckats så väl med projektanken. En projektkör är ingen enkel konstellation. För ÅKs del finns det (åtminstone) två faktorer som bidrar till att det verkligen fungerar. Det ena är att kören repeterar regelbundet. Många projektkörer träffas då och då, men

avsaknaden av kontinuitet gör den musikaliska utmaningen väldigt stor. Det andra är att medlemmarna har varit förhållandevis trogna sin kör. En av projektkörens största utmaningar kunde vara att medlemmarna byts ut i takt med projekten. Då blir det svårt att hitta en samsjungenhet i både klang och rytmisk precision. Körsång kräver tillit, både mellan sångarna och mellan kör och dirigent, och tillit är något som byggs upp under en längre tid. Då behövs kontinuitet både vad gäller repetitioner och medlemmarnas engagemang. Där har ÅK lyckats mycket väl. Det fördomsfria greppet kräver också tillit och en stark gemensam tro på varann och på kören. Då samma människor träffas regelbundet går det snabbare att ta sig an nya helheter och nå målet inom utsatt tid.

Stämbalansen i en blandad kör tycks vara en utmaning som styrs av relativt svåråtkomliga mekanismer. De förhållandevis få herrarna gör att de klangliga utmaningarna ibland kan verka snudd på omöjliga att åtgärda. Denna utmaning är inte alls unik för ÅK, och det tycks vara internationellt vedertaget att de blandade körerna allt oftare går mot trestämmiga lösningar just på grund av avsaknaden av herrstämmor. Idag sjunger ÅK med mickar, och visst är det ett bra sätt att komma åt denna problematik. Mikrofonlösningen begränsar kanske repertoaren något, men det är knappast ett problem, speciellt som kören de senaste åren utvecklat ett alltmer populärmusikaliskt sound.

Då jag blickar tillbaka på min tid som dirigent för ÅK är det *Opera!*-helheten som känns mest som "min". Att jobba med sound och klang är idag mitt specialområde och ÅKs *Opera!*-repertoar blev ett startskott för min egen utveckling på det området. Idag har jag coachat ett 50-tal körer runt om i landet hur man kan jobba fram en ljudbild som är både enhetlig och personlig. Det är naturligtvis en fråga om ideal och personliga preferenser, och det är slutligen upp till dirigenten att arbeta fram ett sound som tilltalar hens estetik på området. Att jobba med klang kräver tid och engagemang från både dirigentens och körens sida men med relativt små medel kan man hitta lösningar som utvecklar körens sound.

Att vara dirigent innebär att hela tiden gå i dialog med sig själv. Vad vill och kan jag utveckla hos just den här kören? Vad

innebär en bra kör för mig och vad innebär ett bra dirigentskap? Och hur kan jag maximera körens potential? Vad drivs jag av som dirigent? ÅK är en kör med stor drive framåt och det ställer också krav på dirigenten. Just den växelverkan mellan dirigent och kör är i sina bästa stunder oerhört utvecklande för alla. Som dirigent är det avgörande att man hela tiden återkommer till frågan om den egna drivkraften. Vet man svaret på den frågan, vet man också svaret på hur man ska leda kören framåt.

ÅK har under åren haft många dirigenter. Att kören klarat så många täta byten av ledare är ett tecken på en stark kör och återigen ett tecken på det fördomsfria förhållningssättet. Viljan att utvecklas och pröva på nya saker är körens största styrka, och jag hoppas ÅK fortsätter att hålla fast vid den tanken också de kommande 30 åren.

Fotograf: Jenni Meovuo